

saavidt den fik effektiv Betydning. Men hvad er der saa opnaaet derved? Der er opnaaet derved, at man sætter de Inspektører, der vælges af fremmede Selskaber, og som udføre en Forretning for fremmede Staters Undersaatter, som privilegeret ligeoverfor Statens egne, ved Lov indsatte Inspektører. Dette forekommer mig at være en Modsigelse; have vi ikke saa megen Tillid til Loven, at vi ved denne Lov faae ialtfald ligesaa dygtige Skibsinspektører som de, Selskaber kunne erhverve sig, der have Agenter her, saa skulle vi lade Loven falde; men af hvad Grund skulle vi lade Statens Inspektører vige tilbage for en Dom af et fremmed Selskabs Agent og sige, at paa det Skib, som denne har sat sit Segl paa, vil Statens Inspektør finde strevet: „Når mig ikke, det hedder i Instruxen, at jeg er fri“? Hvor godt disse Selskaber end bestyres, ere vi dog ganske sikre med Hensyn til det Diemed, som Loven omhandler? Jeg antager, at det kun er Tilfældet med Stroget og ikke med Ladningen. Kan det nu siges, at i saa og saa lang Tid kan det Skib, som staar i første Klasse med Stjerne, første Klasse eller anden Klasse, antages for at være ubetinget sedygtigt? Ingenlunde! Det kan hændes, at endog virkelig gode Skibe paa kort Tid kunne komme til at lide under virkelige Ulemper, som kunne gjøre dem usedygtige. Men naar nu et saadant Forhold indtræder, skal da Instruxens Bestemmelse gælde, at det er frit i to til tre Aar, at det skal være Statens Inspektører forbudt at gribe ind, uagtet det er presserende? Jeg forstaar derfor ikke denne Regel. Det er jo en Selvfølge, at, dersom vi ansætte Skibsinspektører for Statens Regning og forvent, at Loven bliver gennemført saaledes, at vi faae sagkundige Mænd i det Kapitel, saa ville saadanne Mænd snart have lært at kjende, hvilke Skibe der i et saadant Selskab ere klassificerede med virkelig Grund og opførte efter deres Bestaaffenhed uden at komme til at staa for længe, saaledes at Konkurrencen mellem Selskaberne, der ogsaa har sin Indflydelse paa Bedømmelsen, ikke giver dem nogen Plads, som de efter deres Bestaaffenhed ikke bør have. Skibsinspektøren vil snart lære Skibenes Tilstand at kjende, uafhængig af de fremmede Selskabers Agenter, og han vil ikke belaste og besvære saadanne Skibe, som staa godt klassificerede i disse Selskaber, naar der ikke er indtruffet Omstændigheder og er Forhold tilfælde, hvor det virkelig efter Lovens Diemed er berettiget, at han træder til. Men af hvad Grund skulle vi saa have disse Undtagelsesbestemmelser? Jeg maa derfor ogsaa forvente, at dette Spørgsmaal, der omhandles i Forslaget under Nr. 9 og 10, hvilken Afgjørelse det end faar nu, vil blive optaget under den Overveelse, som Forslaget under Nr. 1 forhaabentlig vil blive gjort til Gjenstand for mellem 2den og 3die Behandling. Jeg skal med disse Bemær-

ninger forlade dette Hovedpunkt og vende mig til et andet, nemlig Forslaget under Nr. 2, som gaar ud paa, at 2det Punktum i § 2, som siger, at lige med Skibets Usedygtighed sættes det Tilfælde, hvor siensynlig Fare indtræder paa Grund af for svag Bemanning, af Skibets Overlastning eller utilstrækkelige Forsyning med Ballast samt af Lastens urigtige Stuvning og Fordeling —, samt hele andet Afsnit af Lovforslaget skal udgaa. Jeg har ikke kunnet tiltræde dette Forslag, og jeg er tilbøielig til at tro, at, hvis man vil have dette Forslag vedtaget, saa skal man lade Loven ligge. Naar man vil have bestemt i Loven, at de Skibe, der ere klassificerede, skulle kunne fritages, og desuden lade Spørgsmaalet om disse Forhold staa ganske udenfor Loven, da vil jeg raade til aldrig at tænke paa, at der kan udrettes Noget med denne Lov. Thi saa kommer den kun til Anvendelse paa de forholdsviis enkelte Tilfælde, hvor der hertilands kunde være Tale om Almindeligste Sigister, og de kunne udpeges af Pressen og Offentligheden, der vil indvirke paa saadanne Forhold, undertiden ganske vist endog saa lidt haardere, end det egentlig er rigtigt. Man var saaledes sikker paa for nogen Tid siden, at et Skib absolut var en Almindeligste Sigiste, som efter de Oplysninger, man fik fra England, siden viste sig paa ingen Maade der just egentlig at have tildraget sig Opmærksomheden i den Henseende. Det er imidlertid et Spørgsmaal, jeg ikke skal komme nærmere ind paa. Vi vente jo snarest at høre noget fra Udenrigsministeriet derom. Men jeg kan sige, disse enkelte Tilfælde kan man langt sikrere faae fat paa igjennem Offentligheden og komme tillids uden Lov, altsaa komme til at indvirke paa Rhederne uden Lov, end man vil være istand til at komme de Tilfælde tillids, der nævnes i 2det Punktum af 2den Paragraf, og hvor netop Hunden ligger begravet med Hensyn til de Ulykker, vi skulle værne om, og de Menneskeliv, der ere udsatte for siensynlig Fare. Der er nemlig Spørgsmaal om svag Bemanning af Skibet, dets Overlastning og utilstrækkelige Forsyning med Ballast. Jeg tager af disse Forhold navnlig Skibets Overlastning. De ærede Herrer ville nu udtage dette af Loven af Hensyn til en forventet Sølø. Ja, vi være allesammen Forventning om en Sølø og haabe, at den skal blive god, naar den bliver vedtagen; men det er den letteste Sag af Verden, Noget, vi kjende her i vort konstitutionelle Liv saa uhyre ofte, at udtage dette Afsnit, de Herrer nu ville udstemme, og sætte det ind i Søløven, hvis den Dag kommer, da det kan finde bedre Plads der, og hvis man da tillige efter den Erfaring, man har rundet, kan rette det og gjøre det endnu fyldigere og bedre, saa er det jo saameget desto bedre. Der er altsaa ikke den allersjæreste formelle Grund til at tage Bestemmelser herom ud i Forventning om en Sølø, men der er en reel Grund til at fa-